

“Volia fer una novel·la sobre el contrast entre personatges, no d'espionatge”

Ferran Torrent (Sedaví, Horta, 1951), finalista del premi Planeta de novel·la castellana, publica la novel·la *Només socis*, a Columna.

—Seria, aquesta, la novel·la de trama més complexa que heu fet, amb més diversitat de situacions?

—Teniu aquesta impressió?

—Sí.

—Us ho pregunte perquè això es veu més des de fora que de dins. Per a mi és una novel·la trampa, més fàcil de llegir que no de fer. Probablement. No hi havia pensat.

—Ho dic per l'aparició de personatges nous al llarg de la novel·la i pels tords de la trama, que mai no se sap ben bé cap on anirà.

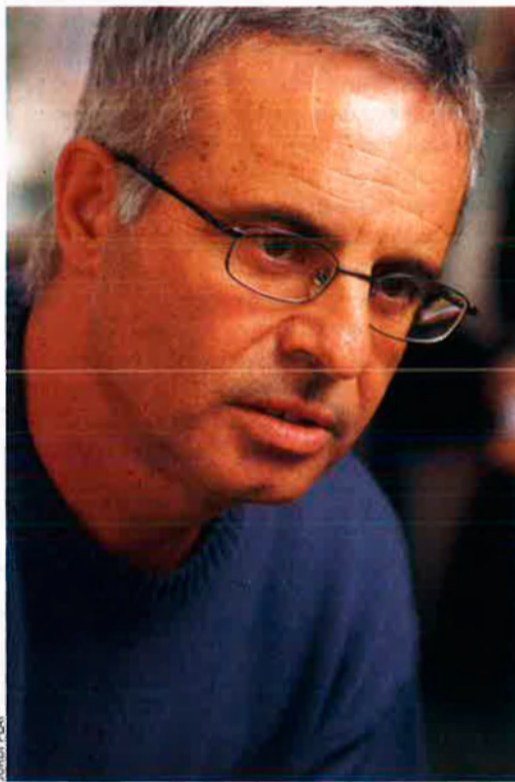
—Generalment, tinc un 20% o un 30% d'argument quan comence una novel·la. I en aquesta no tenia argument. M'agradava de fer-la però m'adonava que m'eixia un xic costumista, pel fet que comença en un poble. I per compensar aquests buits, la novel·la agafa un vol, valga la redundància, torrencial, on apareixen personatges que van embolicant la trama.

—És a dir, que teníeu els vostres personatges, Butxana i Tordera, amagats en un poble, però no volíeu que s'hi podrissin.

—El que tenia era que aquests dos se n'anaven al poble, que al costat hi vivien els germans Torres i que Lloris volia enxampar Butxana per l'extorsió que apareix a *Judici final*, la novel·la de la qual procedeix aquesta. Sense ser una trilogia, agafe aquest fill i l'estire. Que Lloris vulga agafar-lo era simple i llavors faig que Lloris entre en política. I, a més, hi introduesc una trama d'espionatge, pel fet que el seu partit està connectat amb l'extrema dreta europea i a partir d'ací es desboca tot.

—Us adoneu que, encara que mai no abandoneu el to sarcàstic, a mesura que us introduïu en aquesta trama la novel·la entra més de ple en el gènere, més universal, de les novel·les d'espionatge?

—No. No. Jo no tenia intenció ni voluntat de fer una novel·la d'espionatge. Jo volia fer una novel·la sobre el contrast entre personatges. Entre Ferran Torres i Butxana. Entre Butxana i Caria. Una novel·la sobre contrastos. La trama d'espionatge no resulta aclaparadora. I volia fer sobretot una novel·la de personatges, on Butxana sobresurt per damunt dels altres.

Ferran Torrent, finalista del premi Planeta, publica la novel·la *Només socis*, a Columna.

Crec que els dos personatges principals són ell i Caria. No era conscient de trobar-me en el món de l'espionatge perquè la força de la novel·la no residia aquí.

—Què us fascina de Caria, que la vegeu tan important?

—El compromís. En general, les dones amb caràcter em fascinen, però en aquest cas és una dona que podia tenir una vida còmoda i la té arriscada perquè es compromet. El contrast amb Butxana és clar perquè viu sense compromisos de cap mena.

—Penseu que heu escrit un best-seller o això seria una desconsideració sobre la qualitat de la vostra obra?

—Desconsideració, en absolut. M'encantaria que tots els meus llibres ho foren. Però no en sóc conscient. En quin sentit ho dieu, per la trama internacional o perquè es ven molt?

—Per la facilitat de lectura. Una trama embolicada es fa senzilla i entretinguda.

—Sempre intente que el lector tinga facilitat per a entendre les trames. Has de tenir cura perquè s'entenga, sense pensar si fas un best-seller o no. En principi, no sóc conscient de res. Faig la novel·la que vull fer en aquell moment. Mireu. Fonamentalment volia fer una novel·la d'humor, perquè a través de l'humor, la ironia i el sarcasme puc explicar moltes coses. És curiós, m'ha fet gràcia això que heu dit, perquè la següent novel·la, que segueix l'acció d'aquesta, es dirà *Best-seller*. Perquè veig que la trama té possibilitat de convertir-se en un best-seller. La intuïció que tinc és que el novel·lista, Ferran Torres, utilitze tot el que ha passat a *Només socis* per fer-ne un best-seller. Però és només una intuïció. No sé si ho faré i no sé si serà el proper llibre que escriuré.

—La novel·la es publica de moment en versió catalana, només?

—Sí. Suppose que la traduiran al castellà. Però no sé quan.

—La hi traduirà l'autor?

—Amb aquesta no m'hi atrevesc. Hi ha molts dialectalismes i col·loquialismes i trobar el mateix efecte en castellà serà difícil. Quin argot castellà utilitzes per traduir l'argot valencià? És complicat. Caldrà que el traductor es busque una beca.

Lluís Bonada